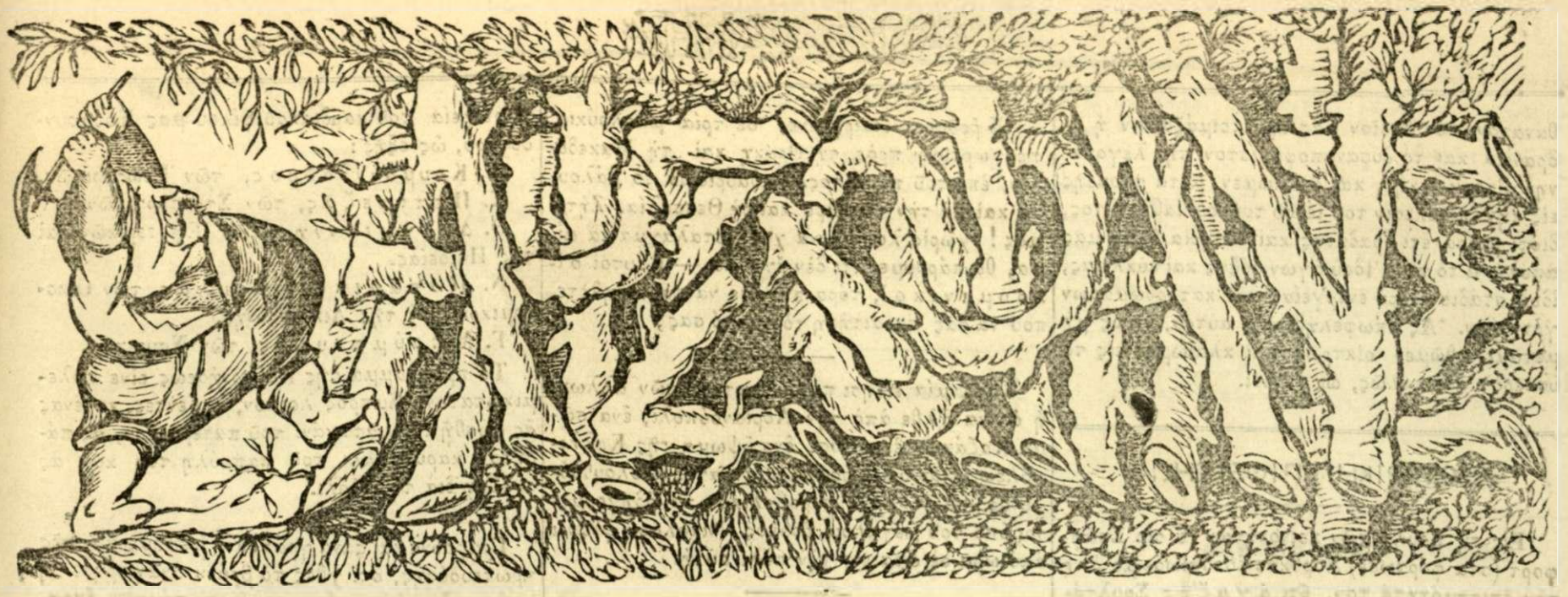

ΑΡΙΘ. 288

Κάθε ξύλο ποῦ δὲν κάνει καρπὸ, πρέπει νὰ κόβεται καὶ νὰ ρίχνεται 'ς τὴ φωτιά.
ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

ΕΤΟΣ Ε'.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ καὶ ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι ἐτησία δραχμ. 14
Διὰ τὰ δημόσια γραφεῖα » 30
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φραγ. 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. ΠΗΓΑΔΙΩΤΗΣ.

ΕΚΔΙΔΟΓΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ.

ΑΘΗΝΑΙ = ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ = 13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1878.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον λεπτ. 50
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Π. Πηγαδιώτου· ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑπογρεωτικὴ δι' ἓν ἔτος καὶ προπληρώνεται εἰς Ἀθήνας.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΕΠΙΤΕΛΕΣΤΕΟΝ.

Αἱ περὶ ἐπαναστάσεως τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας εἰδήσεις, ἃς διὰ τοῦ «Ἀρχιλόχου» ἀνηγγείλαμεν, οὐκ ὀλίγον συνετάραξαν τοὺς πανελληνίους ὑπουργοὺς, οἵτινες ἅπασαν τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν κατηνάλωσαν ἐν ὑπουργικοῖς συμβουλίοις. Ἀγνοοῦμεν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διαβουλίων αὐτῶν· ἀλλ' ἂν καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ταύτῃ ὥρᾳ ἐπικρατήσῃ ἐν αὐτοῖς ἡ αὐτὴ διαφωνία καὶ ἡ αὐτὴ τῶν γνωμῶν διάστασις, ἂν καὶ ἐν τῇ ἐξεγέρσει ταύτῃ τῶν δύο ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν ἐξακολουθοῦν ἰδίαν ἕκαστος νὰ κρατῇ σημαίαν καὶ δὲν συμφωνήσουν οὐδὲν ὁριστικὸν σχέδιον νὰ διατυπώσουν, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δέον ὡριμώτερον καὶ ἐμβριθέστερον νὰ σκεφθῇ, ὅπως μὴ διὰ παντὸς ἀπολέσῃ τὴν προγονικὴν αὐτοῦ κληρονομίαν.

Τὸ ῥητὸν «σκέπτου μὲν βραδέως, ἐπιτέλει δὲ ταχέως τὰ δόξαντα» εἶνε συμβουλὴ ἀρίστη διὰ πάντα μὲν, ἰδίᾳ δὲ δι' ἐκείνους, οἵτινες πολλὰ ἔχουσιν ἐκ τῆς βραδύτητος νὰ ἀπολέσωσιν. Ἀρκετὸς παρῆλθε καιρὸς σκέψεων, νῦν δὲ ἐπίκειται ἡ ἀπόφασις, ἥτις πεφωτισμένη καὶ λελογισμένη βεβαίως οὖσα, προσήκει νὰ ἐπιτελεσθῇ συντόνως καὶ ταχέως. Οὐδὲ εἶνε λυσιτελὲς νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιταλάντευσίς τις περὶ τοῦ πρακτέου, εἰς ὃ περιῆλθον τὰ πράγματα σημεῖον, διότι καὶ ἡ ἐλαχίστη βραδύτης περὶ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν δεόντων ἰσοδυναμεῖ μὲ θάνατον.

Μακραίων τυραννία ἀφόρητος κατεμάρανε τοὺς δυστυχεῖς ἀδελφοὺς ἡμῶν, οἵτινες ἐναγωνίως εὔθετον ἀνέμενον καιρὸν, ὅπως ἀποτινάξωσι τὰ τῆς δουλείας δεσμὰ καὶ διεκδικήσωσι τὰ δίκαια αὐτῶν. Καὶ ὅταν ἡ εὐνοϊκὴ αὕτη παρουσιάσθη περίστασις, ἡδέως ἐνητένιζον πρὸς τοὺς ἐλευθέρους ἡμᾶς, πρὸς οὓς ἔχουσιν ἐναποθέσει πάσας αὐτῶν τὰς τῆς σωτηρίας ἐλπίδας, ἀναμένοντες ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸ σύνθημα τῆς ἀπελευθερώσεώς των καὶ τὴν μητέρα Ἑλλάδα σπεύδουσαν πρὸς βοήθειάν των. Ἀλλ' ὅταν εἶδον τὴν οἰκουμενικὴν κυβέρνησιν κατατριβεῖσαν ἐπὶ ὀκτὼ ὅλους μῆνας εἰς διχοστασίας καὶ διαιρέσεις, εἰς ἓν δὲ μόνον συμφωνοῦσαν, εἰς τὴν κατάπνιξιν παντὸς ἐπαναστατικοῦ κινήματος, εἰς βελτίονα τῆς ὅλης Ἑλλάδος τύχην τείνοντος, ὅταν εἶδον τοὺς Ἕλληνας ὑπουργοὺς καὶ ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἔτι καιροῖς ἀμεριμνοῦντας καὶ οὐδὲν ὁριστικὸν ἀποφασίζοντας, οὕτω δὲ τὰς ἐλπίδας των διαψευσθείσας, ἐδράξαντο μόνοι τὰ ὅπλα καὶ ἀνέλαβον τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀγῶνα, προαιρούμενοι ἔνδοξον θάνατον, ἢ βίον ἄθλιον καὶ ἐν πολλοῖς κακοδαίμονα.

Τὴν ἐπανάστασιν ταύτην τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ἐκπηγάσασαν ἐκ τῆς ἐσχάτης ἀπογνώσεως καὶ ἐκ καρδίας αἱμοσταγοῦς, ἔχομεν καθῆκον ἱερὸν ν' ἀναρριπίσωμεν καὶ ὑποστηρίξωμεν παντὶ σθένει καὶ πάσῃ θυσίᾳ ἡμεῖς οἱ ἐν ἐλευθερίᾳ ζῶντες Καὶ ἂν οἱ πανελλήνιοι ἀπαξιώσουν νὰ δώσωσι προσοχὴν εἰς τὰ κινήματα ταῦτα, ἡμεῖς χαίρειν ἐῶντες αὐτοὺς, δέον νὰ βαδίσωμεν ὅπου ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ μᾶς καλεῖ. Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἠπείρου, τῆς Θεσσαλίας, τῆς Μακεδονίας, τῆς Κρήτης καὶ πάντων τῶν ὑπὸ τὸν βαρὺν τοῦ βαρβάρου κατακτητοῦ ζυγὸν γεναζόντων ἀδελφῶν ἡμῶν, εἰς πλείστας ὑποβληθέντων θυσίας καὶ τοσοῦτον εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς μικρᾶς ταύτης λωρίδος συντελεσάντων, καὶ ἡ πρὸς τὴν μητέρα αὐτῶν προσάρτησις εἶνε δόξα καὶ τιμὴ τῆς ὅλης Ἑλλάδος.

Ἀποφασίσωμεν λοιπὸν ν' ἀποφύγωμεν τὸν

Η ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΣ ΔΙΚΗ.

(Συνέχεια τῶν προηγουμένων ἀριθμῶν).

Μιὰ 'μέρα, κύριοί μου, πειράχτηκ' ἀπὸ κάτι,
Ὁποῦ λιγάκ' ἀκόμα νὰ πέσω στὸ κρεββάτι.
Μὰ τὴν ἀλήθεια τί ἦταν ἀδύνατο νὰ νοιώσω,
Γιατί τὴ γιατρική μου σὲ 'μὲ νὰ ἐφαρμόσω
Δὲν 'μπόρεσα ποτέ μου,
Ἀγαπητοί μου φίλοι, κύριοι δικασταί μου.

Ἀλλὰ καὶ σὲ κανέναν δὲν πῆγ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους,
Οὔτ' ἀπὸ τοὺς μικρούς 'μας, οὔτ' ἀπὸ τοὺς μεγάλους,
Γιατ' εἶχα ἕνα φόβο μὴν τύχῃ καὶ μὲ νοιώσουν
Καὶ μές' 'ς τὴ γιατρική μου εἴκοσι μούντζες δώσουν,
Λοιπὸν εἶπα ν' ἀφήσω
Γιὰ λίγο τὴν Ἑλλάδα, ἀλλοῦ νὰ συριανίσω.

Εἶνε τὸ μόνο, φίλοι, ποῦ ἔχω γιατρικό μου,
Ἂν θέτε νὰ σᾶς εἴπω κι' αὐτὸ τὸ μυστικό μου,
Ὅταν δὲν ξέρω ἄλλο νὰ 'πῶ στὸν ἀσθενῆ μου,
Γιατί δὲν τ' ἀναφέρει ἡ μαύρ' ὑγιεινή μου,
Χωρὶς πολλὰ λεξίδια,
Εὐθὺς τοῦ λέω πρέπει ν' ἀρχίσῃ τὰ ταξείδια.

Λοιπὸν χωρὶς μεγάλη τώρα πολυλογία,
Μπαίνω σ' ἕνα βαπόρι, φθάνω στὴν Ἰταλία,
Γνωρίζω πολλοὺς φίλους γιατροὺς, ὡσὰν κ' ἐμένα,
Ὕστερα στὸ Τουρῖνο, στὴν Πάρμα, στὴ Μοδένα,
Παντοῦ, παντοῦ πηγαίνω
Κι' ἀπό που κι' ἂν περάσω, βλέπω, ῥωτῶ, μαθαίνω.

Κ' ἐνῷ δὲν εἶχ' ἀκόμα, ποῦλειπα ἕνα μῆνα,
Τί μοῦ σκαρόν' ὁ Πύρλας ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθήνα.
Ἀκοῦστε κ' ἢ ἐκεῖνον γιὰ μπόγια θὰ θαυμᾶστε,
Ἢ σίγουρα ἐμένα τρελλὸ θὰ μὲ περᾶστε
Καὶ ἔτσ' ἀπὸ τοὺς δύω
Τὸν ἕνανε στὴ σοῦβλα, ἢ στὸ φρενοχομεῖο.

Καὶ πρῶτα στῆς Ἀθήνας τοὺς δρόμους ἔξω βγαίνει
Καὶ ὁποιον ἀπαντάει καὶ σ' ὁποιο σπῆτι μπαίνει
Καὶ μόνος του καὶ μ' ἄλλους στὸν κόσμο διαδίδει
Ὅτι τρελλὸ δεμένο μ' ἔστειλαν σὲ ταξεῖδι,
Ποῦ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ
Νὰ εὑρεθῇ κανένας νὰ τονὲ παλουκώσῃ.

θάνατον, τὸν ὁποῖον μᾶς προετοιμάζουσιν ἡ ἀδράνεια καὶ τὸ δυσαναπόφασιστον τὴν λεγομένην οἰκουμενικῆς, καὶ δράμωμεν μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος, διότι μικρὰ ἔτι βραδύτης καὶ δκνηρία θέλει μᾶς ἀπολέσει τὸ πᾶν. Ἰδοὺ ἀγὼν δόξης καὶ εὐκλείας, ἰδοὺ στάδιον εὐρὺ ἐνεργείας καὶ κατορθωμάτων γενναίων. Ἂς ἐπωφεληθῶμεν αὐτοῦ, ὅπως μὴ μεταμεληθῶμεν οἰκτρῶς καὶ κλαίωμεν εἰς τὸ ὕστερον ἀνωφελῶς, ὡς μωροί.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Εἰς τὴ Βουλὴ τῶν κοινονήτων ὁ σὶρ Στάφφορτ (στα φόρτωσε) Νορθκὸτ ἐβεβαίωσε μὲ ὅλη τὴν ἐπισημότητά του, ὅτι ὁ γαζῆς Σουλτάνος ἔκαμε μεγάλο διάθημα (ὅμοιο μὲ τοῦ Θεοδώρου τῆς Ἀβυσινίας) πρὸς τὴ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ αὐτοκρατόρισσα τῆς Ἰνδίας, καὶ ὅτι ἡ Βιτώρια ἐτηλεγράφησε πρὸς τὸν νικητὴν Ἀλέξανδρο, — δηλαδὴ ἂν συγκατανεύῃ εἰς τὸ διάθημα τοῦ μουχαμὲτ Χαμίτ; — καὶ περιμένει ἀπάντησι· ὥστε ἂς περιμένῃ καὶ ἡ Βουλή.

Μιὰ πολὺ μεγάλη, ὅσο καὶ ἐπίσημη, εἰδοποίησι ἐκολλήθη εἰς ταῖς ῥάχαις τῶν Ὀθλεμάδων καὶ Σοφταδων τῆς Κων]πόλεως, διὰ τῆς ὁποίας εἰδοποιοῦνται οἱ ἀνησυχοι κάτοικοι νὰ ἡσυχάσουν, διότι ἀρχίσανε ἡ διαπραγματεύσεις τῶν Τούρκων ἀπεσταλμένων μετὰ τοῦ ῥουσικοῦ στραταρχείου, καὶ ἐὰν ἀποτύχωσι, τὰ μέτρα ἐλήφθησαν τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς πόλεως, διὰ τῆς ἐξοντώσεως αὐτῶν μέχρις ἑνὸς, καὶ τῆς φυγῆς τοῦ γαζῆ Σουλτάνου μετὰ τῶν ὑποργῶν του. Ἐκ τῆς εἰδοποιήσεως ταύτης φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε τοὺς ἀτυχεῖς κατοίκους, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν σίγουρο τὴν κυρίευσιν τῆς πόλεως ἀπὸ τοὺς ῥούσους καὶ τὸν θάνατό τους ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ Μωάμεθ ἄφευκτον.

Ὁ ῥουσικὸς στρατὸς τρέχει μὲ τὰ τέσσαρα διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Καλλίπολι, καὶ ἐμποδίσῃ ἔτσι καὶ τὸν ἀγγλικὸ στόλο νὰ μπῆ εἰς τὴν Πόλι καὶ τὸν τουρκικὸ νὰ κατεβῆ διὰ νὰ κάψῃ τὰ παράλιά μας. Τώρα λοιπὸν ἂς φωνάζουμε, ζήτω τῶν καμπανοθρήσκων ῥούσων, καὶ ἂς ξεκινήσουμε σερνικοὶ καὶ θηλυκοὶ κ' ἴσα εἰς τὴν Πόλι, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε νὰ σκιαχθοῦμε οὔτε τὸ Χοβάρτ, οὔτε τὴν Χοβάρτενα.

Οἱ ῥοῦσοι, διαιρεμένοι σὲ τρία μπολούκια, προχωροῦνε πρὸς τὴ Θράκη καὶ τὴ Μακεδονία, ἐπὶ τοῦ παρόντος. Μεθαύριο θὰ τὸ βάλουνε καὶ διὰ τὴν Ἤπειρο καὶ τὴ Θεσσαλία. Ζήτω μας! χωρὶς λοιπὸν νὰ χυθῆ σταλαγματιὰ αἷμα, θὰ πάρουμε ὅ,τι δὲν ἔχουμε. — Κουτοὶ οἰκουμενικοί, τώρα πήγατε νὰ παραιτηθῆτε, ποῦ νὰ σᾶς παραιτήσῃ τὸ μυαλό σας;

Κατὰ μία εἴδησι πολὺ νεωτέρα τῶν ἄλλων, ἡ ὁποία ἦλθε ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολι, ἕνα σῶμα Καζάκων ἐκυρίευσε ἕνα ὕψωμα τῆς Καλλιπόλεως, καὶ ὅτι ὁ ῥουσικὸς στρατὸς ἀκολουθούμενος ὑπὸ φοβεροῦ πυροβολικοῦ καὶ ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ μεγάλου δουκὸς Νικολάου φθάνει ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα εἰς τὴν πόλι αὐτή.

Κατὰ τὸν «Νέον Ἑλεύθ. Τύπον» τῆς Βιέννης, ὁ Μιδὰτ πασᾶς πολεμάει νὰ πουλήσῃ τὴ φτωχὴ Κρήτη εἰς τὴν ἄκριτη Ἀγγλία.—Δὲν φέρνει τὰ μοῦτρά της ἡ μίς, ποῦ μοῦς νὰ φάνε τὰ μυαλά της, Ἀλβιόνη εἰς τὴν Κρήτη, διὰ νὰ ἰδῆ ποία ὑποδοχὴ θὰ τῆς κάμουν οἱ ἀδελφοὶ Κρητικοί. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε, νὰ μᾶς πάρουνε οἱ ἐγγλέζοι τὸ σπῆτι μας.

Ἕνας βουλευτὴς Σαρ-βερ-μαὶν — ἄ! ἄιιι! — φίλος καρδιακὸς τοῦ καρδιακοῦ μας φίλου Γλάδστωνα, ἀφοῦ ἐκάθησα κάμποσαις μέραις κ' ἐσκέφθηκε, νυστικὸς καὶ πεινασμένος πάντοτε, γύρε ὅτι τὸ ἀνατολικὸ ζήτημα πρέπει νὰ λυθῆ τέλος πάντων — μπᾶς κ' ἐλυπήθηκε τὸ μυαλό του; — ὑπὲρ ἡμῶν. Καὶ λέγει τώρα καὶ φωνάζει, σὰν τὸ Στεφανίδη μας, ὅτι οἱ ἄγγλοι πολιτικοὶ χρεωστοῦν — τῆς μιχαλοῦς βεβαίως — ν' ἀποκαταστήσουνε τοὺς Ἕλληνας, δηλαδὴ τὴν εὐγενεία μας, εἰς τὴν παλιά μας, πρωτεύουσα, — Μπρὲ τὸν βλακοειδέστατον! ἀμμ' στὴ παλιά μας καὶ τὴν ἀρχοία μας πρωτεύουσα δὲν εἴμαστε; — διότι ἐμεῖς εἴμαστε οἱ βέροι κληρονόμοι τοῦ βρωμότουρκα. — Τοῦτο τὸ φωνάζουμε κάθε ἀμέρα — Τώρα λοιπὸν οἱ Ἄγγλοι δὲν θὰ μπορέσοῦν νὰ κάμουν κι' ἄλλοιῶς. — Ἐβίβα, τοῦ Σαρ-βερ-λαὶν, ἐβίβα του!

ΚΟΥΛΟΥΒΑΧΑΤΑ.

Νέα κυβέρνησις, συνεπεία τῆς παραιτήσεως τῆς οἰκουμενικῆς, ἐσχηματίσθη ὑπὸ τὴν προεδρεία τοῦ καρδιακοῦ φίλου μας Κουμουνδούρου, ὡς ἑξῆς:

Α. Κουμουνδοῦρος, τῶν Ἐσωτερικῶν.
Σ. Πετιμεζᾶς, τῶν Στρατιωτικῶν.
Θ. Δελιγιάννης, τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῆς Παιδείας.
Ν. Παπαμιχαλόπουλος, τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης.
Γ. Μπούμπουλης, τῶν Ναυτικῶν.

Τὸ πρόγραμμα τῆς Κυβερνήσεως εἶνε πολεμικώτατον. Ἐμπρὸς λοιπὸν, λεβέντες, καθένας ἂς ζωσθῆ τὸ γιαταγάνι τοῦ πατέρα του, ἂς πάρῃ τὸ καρυοφύλλι τοῦ παπούλη του καὶ ἂς τραβᾶ διὰ τὴν Πόλι.

Γράφουνε καὶ ξανὰ γράφουνε ἡ ἐφημερίδες τῆς πρωτευούσης, ὅτι γυθὲς τὸ βράδυ ἀναχώρησε ἡ πρώτη, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, πέμπτη, ἕκτη, ἑβδόμη, ὀγδόη, ἐννάτη, δεκάτη καὶ χιλιοστὴ ὀρειβατικὴ κανονιοστοιχία ὑπὸ τοὺς τάδε καὶ τάδε καὶ πᾶνε εἰς τὰ σύνορα· ὅτι ἡ τάδε ὕλη ὑπὸ τὸν τάδε ἀξιωματικὸν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ὅλα τὰ ἄλογά της καὶ τὰ συνεπλήρωσε — ὄχι ἀπὸ τοὺς βουλευτάς μας — ἀπὸ τῆς ἄλλης ὕλης καὶ πάει κ' αὐτὴ εἰς τὴ Λαμία· ὅτι τὸ τάδε Σύνταγμα τὸ μετέφερε ὁ λύκος τῆς θαλάσσης Σουρμελῆς μὲ τὴν Ὁμόνοια εἰς τὴ Στυλίδα, ὅτι, ὅτι, ὅτι καὶ ἐγὼ εἰξεύρω πιὰ πόσα γράφουν διὰ τὰς στρατιωτικὰς κινήσεις, ποῦ κίνησι νὰ τοὺς πάῃ τοὺς ἀνοήτους. Ὅλα ὅμως αὐτὰ, ποῦ γράφουνε, ἐλάβαμε ἐντολὴ ἐπίσημο ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο νὰ τὰ διαψεύσουμε, γιατί εἶνε ὅλα μεγάλα ψέμματα. Οὔτε στρατὸς ἔφυγε, οὔτε θὰ φύγῃ Ὁ φίλος μας Κουμουνδοῦρος δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ κηρύξῃ πόλεμο. Μάλιστα μᾶς εἶπε πῶς θὰ τὸν διαλύσῃ τὸν στρατό.—Βρὲ ψευτοφυλλάδες, γράφουνται τέτοια πράγματα; Οὔ νὰ χαθῆτε, βρωμόσκυλα, ποῦ προδόνεται ὅ,τι θὰ κάμουμε, (τιμὴ στὰ μοῦτρα σας).

Φοβερὰ καὶ τρομερὰ πράγματα ὑποφέρουνε οἱ χριστιανοὶ τῆς Θεσσαλίας, Ἠπείρου καὶ Μακεδονίας ἀπὸ τοὺς Βασιβοζούκους, τοὺς Γκέγκιδες, τοὺς Ἀρβανίταις, τὰ Ταγχαλάκια, τὰ Ζεϊμπέκια καὶ ταῖς ἄλλαις ἀντίχρισταις φυλαῖς. Δὲν ὁρίζουνε πλέον οὔτε τὴν περιουσία τους, οὔτε τὴν τιμή τους, οὔτε καὶ τὴ ζωὴ τους οἱ κακόμοιροι οἱ ἀδερφοί μας. Τοὺς ἐπῆρε ὁ διάβολος τὸν πατέρα αὐτῶν τῶν σατανάδων, καὶ ἀποφασίσανε νὰ μποῦνε καὶ εἰς τὰ δικά μας μέρη νὰ κόψουνε, νὰ ψήσουνε καὶ νὰ γδύσουνε.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, νομίζετε, τί ἄλλο
Μοῦ σκόρωσε ὁ Πύρλας κακούργημα μεγάλο;
Ἔτρεχε καὶ γελῶντας, ὡσὰν δαιμονισμένος.
Ἔλεγε στοὺς ἀνθρώπους πῶς εἶμαι λωβιασμένος
Κι' ὅποιος 'μὲ πλησιάσει
Ἀπ' τὴν κορυφ' ὡς τὰ πόδια ἀμέσως θὰ λεπριάσῃ.

Μὰ τώρα ἑτοιμασθῆτε μὲ ἄκρα ἡσυχία
Τὴ φοβερὴ ν' ἀκοῦστε τοῦ Πύρλα κακουργία,
Κ' ὅτ' εἶνε γιὰ κρεμάλα ἂν δὲν εἰπῆτε ὅλοι
Τοῦ οὐρανοῦ ἀμέσως ν' ἀνοίξουνε οἱ θόλοι,
Ὁ κόσμος νὰ ξαστράψῃ
Καὶ ἓν' ἀσσροπελέκι νὰ πέσῃ νὰ μὲ κάψῃ.

Ἀκούστηκε μιὰ 'μέρα — ἦτανε καλοκαῖρι, —
Πῶς πέθαν' ὁ Μπαλάνος στῆς ξενητειᾶς τὰ μέρη,
Τὴν κάσσα μου δὲ κάποιος τρέχει μοῦ παραγγέλει
Καὶ ὁ κακοῦργος ἴσια στὸ σπῆτι μου τὴ στέλνει,
Καὶ ὅλ' ἡ φαμελιά μου
Ἄρχισε νὰ φωνάζῃ — μπαμπάκα μου, μπσμπᾶ μου,

Ποιὸς ἦτανε ἐκεῖνος ποῦ θέλησε νὰ κάμῃ
Τὴ μαύρη μου φαμίλια νὰ πάρῃ τὸ ποτάμι
Κι' ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο μ' ἀπελπισιὰ νὰ λέῃ,
Ἐπέθαν' ὁ Μπαλάνος καὶ θλιβερὰ νὰ κλαίῃ,
Ἐτεῖς νὰ τὸν εὑρῆτε,
Κύριοι δικασταί μου, εὔκολα εἰμπορεῖτε.

Ὕστερα ἀπὸ τόσα ὁποῦ σᾶς εἶπα λόγια,
Ποῦ στρογγυλὰ ἐπέφταν, σκνάταν καμπολόγια,
Μοῦ φαίνεται πῶς πρέπει χωρὶς ν' ἀκοῦστε ἄλλα
Τὸ φίλο μου τὸν Πύρλα νὰ στῆλτε στὴ κρεμάλα
Ἢ μ' εὐσυνειδησία
Πές τε μου νὰ φορέσω ἐγὼ ζουρλομαντύα,

Καὶ τώρα ὁ καθένας ποῦ στὴν ἀλήθεια βρέπει
Καὶ τὴνε προσκυνάει καθὼς ἐμένα!!.. πρέπει
Καμμία νὰ μὴν ἔχῃ στὸ νοῦ τ' ἀμφιβολία
Ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ τὴ συκοφαντία
Θέλησε νὰ σκαρώσῃ!..
Μὰ τώρα ποιὰ νομίζω, πῶς δὲν θὰ τὴ γλυτώσῃ.

Καλῶς νἀρθοῦνε, θὰ τοὺς ὑποδεχθοῦμε μετὰ βαίων καὶ κλάδων, σὰν ἀληθινοὶ χριστιανοί.

Ὁ προκομένος πρώην ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, κ. Ζαμπράκας, ὁ ὁποῖος καὶ τὰ φουσέκια ἔβρεξε καὶ ταῖς γαλέταις ἐμούχλιασε, καὶ ἂν ἐκάθητο ἀκόμη λιγάκι θὰ ἐσκουλίκιαζε καὶ τὴν Ἑλλάδα ὅλη, ταῖς τελευταίαις ἡμέραις τῆς ὑπουργείας του ἔκαμε τόσους προθεβασμοὺς καὶ μεταθέσεις εἰς τὸ στρατό, ὅσαις τρίχες ἔχουνε τὰ μουστάκια του. Ἠθέλησε ὁ καϋμένος ν' ἀφήσῃ ὄνομα καὶ εἰς τὰ στρατιωτικά, ὅπως εἰς τὰ φουσέκια καὶ ταῖς γαλέταις.

Οἱ ὡς ἔκτακτοι ὑπάλληλοι ἀδρότατα μισθοδοτούμενοι, ἄνθρωποι τοῦ πρώην ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἄρχισαν νὰ διαδίδουν, ἅμα ποῦ παραιτήθηκε ὁ Ἡγέτης τους, ὅσα μπορεῖ νὰ φαντασθῆ δαιμονισμένος ἄνθρωπος. Τοὺς συμβουλεύουμε γιὰ τὸ καλό τους νὰ παύσουνε τὰ τοιαῦτα, διότι ὁ λαὸς ἐγνώρισε τὸν ἄνθρωπο, καὶ δὲν δίδει προσοχὴ εἰς τὰ λόγια του, καὶ εἰμπορεῖ καμμιὰ ὥρα νὰ τοὺς πλευρομετρήσῃ.

Ὄργια τελοῦνται ἐν τῷ εἰρηνοδικείῳ Κωδαμύλης ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου Νικ. Γκολφιτοπούλου καὶ τοῦ Βου εἰρ. παρέδρου. Τὸ συμβόλιον τῶν ἐν Καλάμαις πρωτοδικῶν ἐγνωμοδότησε ὑπὲρ τῆς μεταθέσεως τῆς ἕδρας τοῦ εἰρηνοδικείου ἀπὸ Πλάτζης εἰς Καρδαμύλη, ἅπασαι αἱ παρανομίαι κατηγγέλθησαν εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ εἰς τὴν εἰσαγγελίαν Καλαμῶν. Ὁ κ. ὑπουργὸς διατί δὲν ῥίπτει βλέμμα εἰς τὰ δίκαια περάπονα τῶν ἀδικουμένων; ἡ εἰσαγγελία δὲν ἐνεργεῖ κατὰ τῶν ἀνομούντων; Ἀναμένομεν ταχεῖαν θεραπείαν.

Πάτραι 10 Ἰανουαρίου 1878.

Κύριε συντάκτα τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων, ἂν καὶ ἄλλοτε κατεγνώσατε εἰς τὸ ὑμέτερον φύλλον, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ ὑποτιθέμενος ἀνταποκριτής σας, δηλώσατε ὅτι ἐγὼ οὐδεμίαν γνῶν ἔχω τῶν ἐν τῇ ἐφημερίδι σας γραφομένων, διὰ νὰ παύσωσι αἱ κατ' ἐμοῦ καθημεριναὶ ἐνοχλήσεις.

Ὁ βοηθὸς ταχυδρ. Πατρῶν
ΘΕΜ. ΠΟΛΥΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Σ. Ἀρ. Εἶνε παρὰ πολὺ περίεργο νὰ μᾶς νοχλοῦνε κάθε ἀμέρα μὲ τέτοιαις διαψεύσεις οἱ ἁπλοῖ γνώριμοί μας. Τοὺς θερμοπαρακαλοῦμε ἄλλοτε νὰ μὴ μᾶς ξαναστείλουν, καὶ νὰ μὴ ὀίδουν προσοχὴ εἰς ταῖς φλυαρίαις μερικῶν κακοηθεστάτων ἀγγείων. Νάτα μας, ἀπὸ ἕνα δυὸ κουρούπια νὰ βρίσκουν τὸ μπελᾶ τους ἀθῶοι ἄνθρωποι καὶ κοντὰ μ' αὐτοὺς κ' ἡ εὐγενεία μας. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε.

ΚΙΒΩΤΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ.

Νέος τις καλῆς οἰκογενείας ζητεῖ οἰκίαν εὐπόρου νεάνιδος καὶ ἐξαισίου καλλονῆς ἐν ᾗ διαμένων νὰ ὑπηρετῇ τὰ ἐξαίσια κάλλη αὐτῆς ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμοιβῆς· ὁ ἐπιθυμῶν γονεὺς ἀπευθυνθήτω εἰς τὸ καφενεῖον ὁ «Ἀδδυριτισμὸς» κείμενον εἰς θὴν ὁδὸν Βουλῆς καὶ Μητροπόλεως. Κ.

Σ. Ἀρ. Δὲν συνιστοῦσες, εὐλογημένε, τὸ ὑποκείμενό σου;

* *
*

Κ. ὁ Κ. ὑπὸ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ Ἰαν. τοῦ ὑπνήτου ὀνειδιζόμενος· «διατί, ἐσχάτου νήρως ὤν, φυλάγυρος ἐσύ, αἰσχρὰ κερδῆ θηρᾶται, τοὺς ἀναγκαίους τῶν φίλων ὑπερορᾷ, τὸ τῶν πτωχῶν χρῆμα προσποριζεται, τὸ θεῖον δὲ φιλεῖς;» Ὅτι, ἔφη, οὐκ ἔγνων γεγονέναι μοι παῖδα τερπόμενον ἐν διασκεδάσεσιν, ἀναιδῆ, κοῦφον, καὶ δὴ ἄγθος καὶ ὀνειδος γονεῦσι τε καὶ πατρίδι Γ. Ν.

Σ. Ἀρ. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ σας εἶνε ξαναίδιος, κοῦρος κλπ.

* *
*

Σὲ παρακαλοῦμε, Ἀριστοφάνη, νὰ ἐρωτήσῃς τὴν διευθύντρια τῶν Ὀλυμπίων καὶ τὴν ἀδερφή της, γιατί τσυμπάνε ἀπὸ λιγάκι ἀπὸ κάθε μερικάματα τῶν φτωχῶν κοριτσῶνε; Κ. Γ. Μ.

Σ. Ἀρ. Τοῦτο δὲν τὸ πιστεύουμε, γιατί δὲν εἶνε ἀληθινό.

* *
*

Παρακαλεῖται ἡ ἀστυνομία νὰ προλάβῃ ἕνα μεγάλο κακό. Ἐκεῖ κοντὰ στὴ Βουλὴ τῶν Πετνακοσίων ἐξέρχεται κάθε βράδυ μία περιστέρα φορῦσα ἀνδρικὴ στολὴ καὶ καιροφυλακτοῦσα νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄπιστον ἐραστή της.

Ἀντεραστής·

Σ. Ἀρ. Καλὰ νὰ τοῦ κάμῃ, ἂν ἤσαι ἀκόμη καὶ σύ.

* *
*

Ὁ ἀποστείλας περὶ τῶν φράγκων τοῦ σιδηροδρόμου κλπ παρακαλεῖται νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς διαβάσῃ ὅ,τι ἔγραψε, διότι ἐμεῖς ἀλλαμπουρνέζικα γράμματα δὲν σκαμπάζουμε.

ΚΙΒΩΤΙΟΝ ΠΑΤΡΩΝ.

Ξέρις τίποτα;.. Οἱ σὶρ κύριοι, κύριοι, κύριοι Π. καὶ Σ. ἀπὸ ὀδὸ καὶ δυὸ μῆνες ἔχουνε ποῦ λένε ὅτι πῶς θὰ σοῦ πετάξύενε — ποῦ νὰ πεταχτοῦν τὰ 'ματάκια τους — τὸ Κιβώτιό σου κι' ἀκόμα ἀπέταγο τὸ ἔχουν. Καὶ γιατί; διότι σοῦ βίπτουν ὅ,τι κακοῦθεια κάμνουν κ' ἔτσι τοὺς μαθαίνει ὅλος ὁ κόσμος τί τσανάκια εἶνε.

Φακῆς-Κουκῆς.

* *
*

Ὁ φίλος Θ. Π. τὸ γουδὶ τὸ γουδουρέι. Ὅσα καὶ ἂν τοῦ γράψῃς, αὐτὸς ὁ τρισκατάρατος ἐδὲν ἐχεῖ νὰ μὴ πάῃ μιὰ βραδυὰ νὰ συυλτσπάρῃ στὸν ὁρόμο τῶν Καλαβρύτων. Κοὰ θὰ κάμῃ ὁ ἀστυνόμος νὰ τὸν συλλάβῃ ὡς νυχτοπερπάτη, διὰ νὰ μάθῃ γνῶσι. Ἀλλοιώτινα δὲ γίνεται.

* *
*

Καὶ ἕνα στουβαὸ νέο. Τὸ ἐξηκονταχρονίτικα παιδὶ τοῦ γεροτρομπόπου ἔγεινε θεατρόνος, καὶ μεθαύριο θὰ παραστήσῃ κι' ὅλας. Θὰ πάω κ' ἐγὼ γιὰ νὰ τὸν γροστάσω.

Βαρβατοσωτῆρης.

* *
*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΙ.

Ναύπλιον 4 Ἰανουαρίου 1878.

Ἀριστοφάνη!

Νέον ἴσως μετ' οὐ πολὺ ἠρωϊκὸν Σοῦλι (ἂν ὁ Θεὸς θελήσῃ νὰ γείνῃ ὁ πόλεμος) ἀναδειχθήσεται ἡ πόλις μας, καθ' ὅτι ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες περὶ τὰς κάμας ἐκγυμνάζονται τοὺς οἰκείους των φονεύουσαι. Ἵνα παρατηρήσωσιν ἀν καλῶς καὶ εἰς τὸν ἀναθησόμενον ἐλληνοτουρκικὸν πόλεμον ἐὰν φονεύωσι τὰς ἀνεψιάς των Τούρκων — οἵκτερν τῶν ὄντι φονεύειν ἀνεψιάς. Ἀλλ' ἄλλως δὲν δύνανται εἰμι διὰ τοῦ τοιούτου ν' ἀναδειχθῶσιν ὡς ἄλλοι Μπουμπουλίναι· πρὸ μηνῶν μάλιστα γυνή τις ἐνταῦθα, ἤτις καὶ τὴν σημαίαν τοῦ ἱεροῦ λόχου θὰ διεθύνη ἐρωμένη διὰ μαγείας· νὰ μεταδίδῃ ἀνεψιάν της εἰς τὸν τόπον τοῦ ζωφεροῦ Ἅδου.

* *
*

Ἂν ἐρωτᾷς καὶ περὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς πόλεώς μας χάριτι τῷ δραστηρίῳ ἡμῖν ἀστυνόμῳ καὶ τῶν ἀντάμισιῶν ὀργάνων του αἱ κλοπαὶ ἀλλήλας διαδέχονται. Ληστεύσαντές τινες προχθὲς τὸν Θερμογιάννην ἔμπορον, τῷ δραστηρίῳ ἡμῶν ἀστυνόμῳ ἀνεύρθη. Ὁ δὲ τῷ ἀπήντησεν εὐχυδῶς: «φίλε Θερμόγιαννες, ἡσυχίαν ἄγε, ὑπισχνοῦμαι γὰρ σοι ἐν ἑπομένοις κλοπαῖς τὸν κλέπτην σοὶ παραδοῦναι». Τοῦ Μπετιγαδᾶ τρεῖς γάϊδουρ καὶ τοῦτου δ' ἀνεφερθέντος τ' αὐτὸ ὁ κ. ἀστυνόμος ἀπήντησε.

Τὴν ἀνάκρισιν τούτων ὁ κ. δυμαστυνομῶν ἀνέθετε τῷ κυρίῳ Θεοδοσιάκη, ἀρχιγραμματεῖ του, ὅστις μόνον καλῶς γνωρίζει ποῦ εὑρίσκει τὴν ῥετσίνα.

* *
*

Ὁ παρ' ἡμῖν ἀστυνόμος συλλαβὼν πρό τινος κρεοπώλην ὀνόματι Βορέκαν πωλοῦντα ψώφιο κρέας, ἔφη αὐτῷ: «Κύριε, Βορέκα, ἐμάθομεν ὅτι ἐπωλήσατε θνησιμαῖον ἀμνὸν· ἀληθὲς τοῦτο;» Ὁ δὲ Βορέκας ἀνεπήγνησεν. Ὄχι, κ. ἀστυνόμε ἀλλὰ περὶ τὴν μιωρέαν περιτετυλυγμένον ἔρθημεν οὖν σφαγιάσαντες αὐτόν.

Πολλὰ καὶ ἄλλα ἤθελον σοῦ ἀναγγείλει ἀλλ' ἐπείγει τὸ καζάνι τῆς μπουγάδας.

Κασιμᾶς καὶ συντροφία.

Μεταὺ τῶν δώδεκα ἕνας, μεταξὺ τῶν ἕξη δύω.

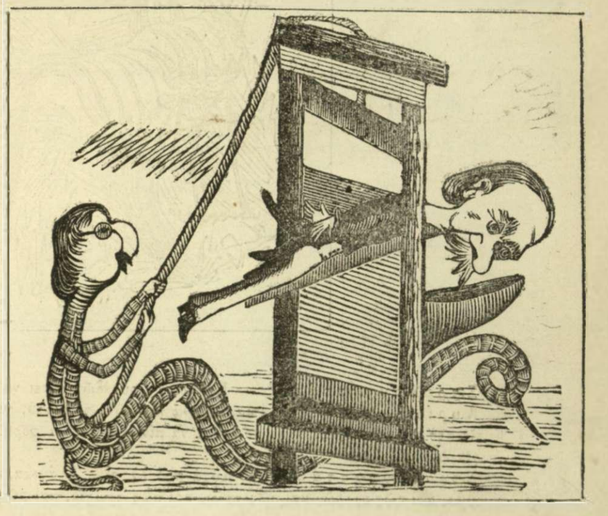

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Πάτραι 19 Ἰανουαρίου 1878.

Φίλε Ἀριστοφάνη!

Ἡ μεγαλόσχημος νέα ἐφημερὶς τῶν Πατρῶν «Ἀγγουροφόρος», (ὁ Χρόνος τῆς πόλεώς μας) κατηγοροῦσα τὸν Ἀριστοφάνην ὡς ῥυπαρογράφον, διότι δὲν θέν τηρεῖ κατὰ γράμμα τοὺς τῆς ἀβροτροσύνης κανόνας, ὁ διδάσκαλος οὗτος τῆς ἠθικῆς, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐφημερίδος του, δι' εἰδοποιήσεώς του θεωρεῖ ὑπογρέους συνδρομητὰς τῆς πατσαβούρας του πάντας ἐκείνους πρὸς οὓς ἐν ἀγνοίᾳ των, καὶ παρὰ τὴν θέλησίν των μάλιστα, ἤθελε κατορθώσει νὰ ῥίψῃ εἰς τὴν αὐλήν των, ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ, ἓν καὶ μόνον φύλλον του, (ἰδοὺ ὁ τῆς ἠθικῆς διδάσκαλος!)

Ἐν τέλει δὲ ἐκείνους ὧν αὐτόκλητος ὑπερασπιστὴς παρουσιάζεται, τοὺς συμπολίτας του ἡμᾶς, ἀποκαλεῖ «ὀψιπλούτους καὶ δίκην ποντικῶν ἐν τρώγλαις διαιτωμένους μέχρι τῆς γθές» Ὁ «Ἀριστοφάνης» λοιπὸν ὑβρίζει τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν ἢ σύ, ἀναιδέστατε ἀγγουροφόρε;

Εἷς Πατρεύς.

Πάτραι 5 Ἰανουαρίου 1878.

Ἀριστοφάνη!

Χθὲς ἤμουν εἰς τὸ θέατρον καὶ ἐξάφνως βλέπω τὸν Α. Δ. καὶ Θ. Β. νὰ λέγουν τοῦ δυστυχοῦς Θ. Π., ἐπειδὴ σὺ ἐπιμένεις καὶ δὲν μᾶς δίνεις τὰ φύλλα, δι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς θὰ κατορθώσουμε τὴν παῦσίν σου. Τί πλέον ἔγεινεν ἐγὼ ἀνεχώρησα.

Σήμερον δὲ τὴν πρωΐαν ἐπῆγα εἰς τὸ ταχυδρ. διὰ νὰ δώσω γράμμα ἐκεῖ εἶδα πάλιν δύο ἄλλους κυρίους καὶ τοῦ ἔγειναν, τοῦ ἔλεγον δὲ, ἄ! σεῖς εἶσθε, κύριε, ὅπου λαμβάνετε τὸ φύλλο σοῦ «Ἀριστοφάνους»; Τοὺς ἀπήντησεν ναὶ ἐγὼ εἶμαι. Οἱ κύριοι αὐτοὶ εἶνε οἱ Κ. Φ. καὶ Ι. Μ., τότε εἶπεν ὁ Κ. Φ. δὲν ἔχομεν ἀστυνομίαν· βεβαίως, εἶπα καὶ ἐγὼ, δὲν ἔχομεν ἀστυνομίαν, ἐὰν εἴχαμεν ἀστυνομίαν δὲν θὰ ἔκανες τὸ ἕνα τηλεγράφημα δύο, κύριε Κ. Φ., καὶ νὰ ἀστρολογῇ τὸν κόσμον.

Ἀνακατοσούρας.

Δύω λέξεις

εἰς τὸ Πατρινὸ κουροῦπι.

Ἔτυχε νὰ ἰδοῦμε μιὰ ἐφημερίδα τῆς Πάτρας, τὴν ὁποίαν βγάνει ἕνας κάποιος Παπαπάγκος, καὶ τὴν ὁποίαν ὀνομάζει ἀγγειοφόρον, ὄνομα τοῦ ἄλλοτε ἐπαγγέλματός του. Ἔχει βγάλει ὡς τὰ τόρα δύο μοναχὰ φύλλα, ποῦ καὶ τὰ δυό του νὰ βγοῦνε. Ἀμὴν, Παναγία μου.

Σ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν Παπαπάγκο, τὸν ἀγγειοφόρον, δὲν ἔχουμε σκοπὸ ν' ἀπαντήσουμε, γιατὶ τί ν' ἀπαντήσῃ κανεὶς σ' ἕνα τέτοιο ἀγγειό, ποῦ δὲν ξέρει οὔτε νὰ διαβάσῃ, οὔτε δυὸ γαϊδουριῶνε ἄχερα νὰ μοιράσῃ. Ἀπαντᾶμε ὅμως μὲ δυὸ λέξεις σ' ἐκεῖνο τὸ κουροῦπι, ποῦ ἔγραψε ἐκεῖνο τὸ μεγάλο, σὰν τὴ μύτη του, διάφορο, καὶ τὸ ὁποῖο κουροῦπι θὰ εἶνε ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχουνε τόση βρῶμα καὶ δυσωδία, ὥστε νὰ καταδέχουνται ῥυπαρογράφοι νὰ γράφουν γιὰ τὸ ὑποκείμενό του καὶ νὰ καταβρωμοῦνε τὴν ἐφημερίδα μας.—Μὴ ταραχθῇς, χαϊμένο κουροῦπι καὶ σκοπὸ δὲν ἔχουμε νὰ σὲ λούσουμε γιὰ νὰ σὲ ξεκασιδιάσουμε καὶ σὲ ξεβρωμήσουμε. Αὐτὰ νὰ σοῦ τὰ κάνουνε — τιμὴ σ' τὰ μούτσουνά σου — ὁ Μούντζας καὶ ὁ Παπαπάγκος.— Καὶ τοῦ λέμε, βρὲ ἔξυπνε ἄθρωπε, τί ἦταν αὐτὰ ποῦγραψες; Βρὲ παστρικὲ, ῥυπαρογραφικὴ ἐφημερὶς καλεῖται ἡ ἐφημερὶς ἐκείνη, ἥτις ἐξοδεύει μόνο 's τὴν Πάτρα χίλια φύλλα; Βρὲ χρηστοήθη, κακοήθη εἶνε ἐκεῖνα ποῦ δημοσιεύουνται εἰς τὴν ἐφημερίδα μας, ἢ αὐτὰ ποῦ γράφεις σὺ καὶ ὡς ἀληθινὸς κακοήθης κακοηθέστατα συκοφαντεῖς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἐμεῖς δὲν ξέρουμε, καὶ τοὺς λέγεις πῶς εἶνε οἱ αὐτόσε ἀληθεινοὶ πράκτορές μας καὶ ἀνταποκριταί μας; Βοὲ γαϊδουροκέφαλε, ἀφοῦ καὶ ξέρεις, ποῦ νὰ ξεραθῇς, ὅτι ἔχουμε Κιβώτιο, εἰς τὸ ὁποῖο βάλλουνε ὅσοι θέλουνε ὅ,τι θέλουνε καὶ ὅ,τι βλέπεις ἐναντίο σου, — ἐννοεῖται τὰς κακοήθεις πράξεις σου, τὰς ὁποίας οἱ ῥυπαρογράφοι θέλουνε νὰ σοῦ καυτηριάσουνε, — πῶς τολμᾶς νὰ γράφῃς ὅ,τι ἀνεκάλυψες, — διὰ τῆς μύτης σου βεβαίως, — τοὺς γράφοντας καὶ νὰ κατονομάζῃς αὐτούς; Τίς ἄνθρωπος, ἐκτὸς κακοήθους, ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὅ,τι ἔπραξες; Βρὲ κουτρούλη, ἔπρεπε ν' ἀνοίξῃς τὰ στραβά σου πρῶτα, νὰ διαβάσῃς καλὰ τὰ φύλλα τοῦ «Ἀριστοφάνους», καὶ ἔπειτα νὰ ἔγραφες ὅ,τι ἔγραψες.

Σὲ προκαλοῦμεν λοιπὸν νὰ δημοσιέψῃς μίαν μόνον περικοπὴν τῶν δημοσιευθέντων Πατρινῶν μέχρι τοῦδε εἰς τὸν «Ἀριστοφάνην» προσδάλλουταν ὀνομαστὶ οἰκογένειαν, διότι τὸ νὰ γράφῃς καὶ νὰ λέγῃς ὅ,τι σοῦ κατεβάζει τὸ ξεροκέφαλό σου, εἶνε τὸ μεγαλείτερο τῶν κακοηθειῶν καὶ ἐγκλημάτων. — Κίνε ὅμως ἀλήθεια ὅτι πολλαῖς διατριβαῖς ἀνώνυμαις ἐλάβαμε γιὰ οἰκογένειες καὶ γιὰ κορίτσια, ἀλλ' αὐταῖς δὲν τῆς δημοσιέψαμε γιατ' ἦταν μὲ κακοήθεια μεγάλη γραμμέναις· Φαίνεται λοιπὸν ὅτι πῶς αὐταῖς θὰ ἐννοῆς, καὶ γιὰ νὰ τῆς ἔξῃς θὰ 'πῇ πῶς ἡ εὐγενεία σου τῆς ἔγραψε καὶ καὶ τῆς ἔστειλε. Ἀλλοιώτικα δὲν ἐξηγεῖται.

Τέλος σοῦ λέμε ὅτι σκοπὸ δὲν ἔχουμε ἄλλοτε νὰ μουντζουρώσουμε τὸ φύλλο μας μὲ τὸ μουντζουρωμένο κουροῦπι σου, τὸ ὁποῖο κάνει νὰ καθεστίζῃ πατζιαῖς. Πιστεύουμε πῶς καταλάβες ὅτι σὲ καταλάβαμε, ἀφοῦ ἄλλοτε μᾶς προσφέρθῃκες νὰ γένῃς ἀνταποκριτής μας, ἀλλὰ βλέπεις ὅτι σ' ἀφσιωποῦμε, διότι δὲν σ' ὁμοιάζουμε. Τὸ ὁμολογοῦμε.

Ὅσο δὲ διὰ τὸ Κιβώτιο, ἐλπίζουμε ὅτι ὁ ἀστυνόμος θὰ σ βάλῃ σ' ἕνα τέτοιο καὶ θὰ σὲ στείλῃ μπουρέκι στὸ μεγάλο σπῆτι τῆς Κέρκυρας, ἀφοῦ ἐν τῇ κουταμάρᾳ σου τὸν συμβουλεύῃς νὰ κάμῃ πρᾶξι βασιδουζουκικὴ, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ πολλαῖς συνέπειαις καὶ χρηματικαῖς ἀποζημιώσεις.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.

Στραβοχρηστάκης. — Κοκκῶνά μου, ἐδῶ πρέπει νὰ μάθῃς νὰ πίνῃς μπύρ διότι οὕτω κάμνουν οἱ ἐξευγενισμένοι ἄνθρωποι.

Κυρία. — Δὲ μπορῶ, μάτια μου, νὰ πιῶ αὐτὸ τὸ πιοτὸ, γιατὶ αὐτὸ μοιρίζει, σὰ ρταρόζουμο, καὶ βρωμάει, σὰ βρασμένο ἀπήγανο. Ἐμεῖς στὸ χωριό μας ξέρουμε τὸ κρασὶ νὰ πίνουμε καὶ νὰ φοροῦμε τρίχινα φουστάνι κι' ὄχι αὐτὰ τὰ μπιχλιμπίδια ποῦ φοροῦνε ἡ μαϊμοῦδες.

Στραβοχρηστάκης. — Αὐτὰ ποῦ λὲς εἶνε βλάχικα, καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια ἔλεγόταν πρωτοῆλθα, ἀλλὰ τόρα μὲ βλέπεις καὶ πῶς φέρουμε, καὶ πῶς ὁμιλῶ, καὶ πῶς πίνω, καὶ πῶς τρώγω, καὶ πῶς ἐνδύομαι, καὶ πῶς κινοῦμαι, καὶ πῶς περιπατῶ. Τὰ πάντα, κοκκῶνά μου, πράττω ὡς εὐγενὴς, καὶ καθὸ κυρία μου, πρέπει καὶ ἐσὺ νὰ πράττῃς τὰ ἴδια.